5644/п
(821)
1965
Периодика
I Примерак

Јосавина

Лист ССРН општине Обреновац

Година II Број 7
Јануар 1965.
ОБРЕНОВАЦ
★
Главни и одговорни уредник:
Милан ВУКОВИЋ
★
Цена 20 динара

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА Београд

ОДРЖАНА ЈЕ ПЕТА ОПШТИНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА ССРН ОБРЕНОВЦА

*** ОЦЕЊЕНА ЈЕ ПЛОДНА АКТИВНОСТ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ССРН ИЗМЕЂУ IV И V КОНГРЕСА. САГЛЕДАНИ СУ НОВИ ЗАДАЦИ КОЈИ СТОЈЕ ПРЕД ОРГАНИЗАЦИЈОМ У ДУХУ ОДЛУКА И ЗАКЉУЧАКА ОСМОГ КОНГРЕСА САВЕЗА КОМУНИСТА ЈУГОСЛАВИЈЕ — У НОВИ ОПШТИНСКИ ОДБОР ИЗАБРАНО ЈЕ 27 ЧЛАНОВА, А ЗА ПРЕДСЕДНИКА ЈЕ ПОНОВО ИЗАБРАН ДРУГ ДРАГОЉУБ КОЈИЋ.**

Конференција, којој је присуствовало 155 делегата, одржана је 7. јануара 1965. године у сали Синдиката у Обреновцу. Као гости на Конференцији су присуствовали: Жикорад Мишић, представник Главног одбора ССРНС, Рајко Димитријевић, народни посланик и Коста Андрејевић, секретар Комисије за питања Градског одбора ССРН Београда.

Активност организације Социјалистичког савеза била је карактеристична по крупним политичким питањима, као и по вишеструком и разноврсном друштвено - економском и културном. Настојања да организација организационо и кадровски ојача, да садржину свога рада усредсреди на проблеме за које је грађани животно заинтересовани нису изостала. Усмеравајући своју активност да израсте у темељну радних људи где ће се врши и највећи политички договори, може организације Социјалистичког савеза скренуле су пажњу радним људима да расправљају и одлучују о свим питањима нашег друштвено-економског живота.

Ангажованост месних организација на усавршавању развитка, јачању и развијању самоуправљања социјалистичких друштвених односа била је неједнака. То се огледа кроз изнета мишљења, ставове примедбе, предлоге и сугестије о раду органа управе, радних организација, јавних служби, носиоца јавних функција и других фактора и институција. Крупнији задаци који су се сустизали доводили су до неспознаљања руководства појединим месним организацијама. Ниже се баш сређено увек могла одржати потребна активност у спровођењу задатака који су решавани. Неодговорност и неспознаљање појединих руководилаца и одбора довело је до реаговања чланства. Осећало се заостајање у темпу за општим кретањима и политичкошћу наше земље која се тако снажно осећа и манифестује у сваком нашем насељу. Не мало пута поједине месне организације улазиле су у акције политички неспремне, па је једнодушна оцена већег броја дискутаната.

Драган Којић

ОТВОРЕНО О СТАЊУ У ПРИВРЕДНИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА

Отворена дискусија о слабостима и пропустима привредних организација није дала очекиване резултате. Говорити и оцењивати област која се довољно не познаје има за последицу изјаве чисте непотпуних и нетачних закључака. Често пута активност на овом плану заслужила се о периферна питања. Оно што је битно и што чини суштину садржаја рада и кретања у привредним организацијама није излазило у јавност — О-на конференције чланства ССРН. Сагледавање конкретног стања, оцењивање појединих појава, узрока и субјективних слабости било је више затворено у привредне организације и општинска руководства. Повремено у јавност су излетали неки периферни проблеми из рада привредних организација. Ни после тога није било већих напора да се пропусеми исцрпнија проблематика, да би се о томе упознала јавност. Због тога је свакако дошло до вола умешних захтева да се з проблемима рада појединих радних оганизација отворено разговара на збороовима бирача и конференцијама ССРН.Скоро да би била повода да збор бирача поднесе извештај нека од привредних организација. За ново време Социјалистички савез радног народа са правом тражи од директора и других руководилаца да говарају на питања о пословности, продуктивности и рентабилности рада својих организација.После био се инсистиса да јавност буде упозната о коетању друштвених односа у радним оганизацијама.

— Значајно је та се у полопривредним производачима мора студиозно проучавати. То би дало дадеко веће резултате. Има доста економских, идејних и политичких проблема у оној произвотној активности рада својих организација.Посељопривредног комбината, већ је то задатак у новом делу Социјалистичког савеза радног народа и осталих друштвених омаћа у општини, рекао је на овој конференцији друг Живоје Мишић.

Економски положај општине налаже нам веома озбиљне задатке. У реализацији истих треба да доће до изражаја дух Осмог Конгреса. Констатованих слабости, морамо

(Наставак на 2. страни)

Радно председништво конференције

НАШ КОМЕНТАР

Решења која доносе прекретницу

Друштвена акција у циљу уклањања озбиљних недостатака у радним и привредним организацијама особито је ојачала и све више долази до изражаја после Осмог конгреса, у нашој општини. Заоштравање борбе против негативних појава, њихових извора и субјективних носилаца неће дозволити да дође до сужавања радничког и друштвеног самоуправљања. Постојчврста упоришта против дилеме такве врсте. Јавност је све више упозната са низом подробних мера предузетих од стране привредних организација, Скупштине општине, организације СК, ССРН и синдиката.

Главна мета према којој се сада усмеравају сви напори јесте производња, пословност са пажњом доброг привредника дооба дохотка према раду, даљи развој проц. самоуправљања, савлађивање отпора оних елемената који свој лични, материјални друштвени положај не желе да заснују на личном раду и вредности свог доприноса заједници, већ на различитим привилегијама и на други начин теже да се пробију са својим егоистичким прохтевима. Подсећи такве корене веома је отежано. Поиекад у одбрани таквих људи налазе се и они, који тога нису свесни и којима то није наročito сметало.

Бекство од стварности, животних проблема, сваштарство, површно прилажење сложеним економским, политичким и идејним појавама и празно „филозофирање" о „принципијелним" стварима деловали су празно и безсадржајно тако да су и многи заинтересовани постали посматрачи. Исувише великн значај придавао се снази административног акта органа руковођења и одлука појединаца. Занемаривана је политика одређених захтева; потцењивадо се обавештавање радника о мерама које пре достоје рада активног укључивања радних људи у обликовање ставова и доношење коначних одлука. Тако више није могло. На кормилу нису могли да остану они људи, који су радили на стари начин у новим условима. Производни односи су се тако развили и нарасли па нису могли да трпе стеге и оквире које су вештачки и незналачки створене.

Отворено и људски пришло се рашчишћавању негативних појава. Најтеже је ишло онима који су и најодговорнији. За све што је негативно приписивано је објективним тешкоћама. Неке последице свога рада и ставови тек су тада могли да сагледају, онда када је свему дошао крај. Довођење привредне организације у губитак или на ивици рентабилитета није трпело никаква одлагања. Дошла су задња, у неким случајевима и давно очекиване мере — смена са положаја. И ако са закашњењем, каже се да је то учињено у последњи час. Остало је оно што је најтеже. Радном колективу требало је повратити поверење и перспективу. Предложене мере треба хитно и енергично спроводити у живот. У свему томе следиле су и нове тешкоће. Почели су да осећају последице и они који су најмање били криви. Међутим, то је за сада једини могући пут. Пробудили су се многи фактори у привредним организацијама. Почели су се ређати један за другим многи састанци. Они више нису личили на оне пре тога — дуге и безсадржајне. Они састанци добијају све више печат радних договора.

У моменту када је најтеже привредној организацији, појединци траже посао на другој страни. Беже испред стварности коју су и сами стварали. Траже нова места где ће „можда" опет радити по старом. Питање је да ли ће их срећа послужити. Где год будемо имали прилике рецимо и њима истину. Не дозволавамо да наносе нове тешкоће радним људима. Препоручимо их да остану у „свом колективу", да заједнички са њима, преброде све тешкоће. Дозволимо да људи могу да греше а друштво је дужно да у оправданим случајевима интервенише како би се пребродиле многе слабости. Ово настојања подржавају сви радни људи у нашим привредним организацијама. Међутим, потребно је исцрпније информације о свему томе да ти и грађанима преко зборова бирача и кроз друштвено-политичке организације.

2858/67

Завршени избори у синдикалним подружницама

Веома интензивна предизборна и изборна активност

ТЕМПО АКТИВНОСТИ БИО ЈЕ ТАКАВ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО ВЕЋЕ АНГАЖОВАНОСТИ СВИХ РУКОВОДСТАВА, УК ЊУЉУЋИ ОПШТИНСКО СИНДИКАЛНО ВЕЋЕ КОМИСИЈЕ И ИЗВРШНЕ ОДБОРЕ СИНДИКАЛНИХ ПОДРУЖНИЦА. ОЦЕЊЕНО ЈЕ НА ПРОШИРЕНОМ ПЛЕНУМУ ОПШТИНСКОГ СИНДИКАЛНОГ ВЕЋА 15. ЈАНУАРА 1965. ГОДИНЕ.

Оно што је изнето у непотпуним извештајима о раду приликом одржавања годишњих скупштина у подружницама, допуњено је веома живом и садржајном дискусијом многих чланова. И овом приликом утврђено је, да је пракса показала извесне форме рада, које понекад спутавају рад Синдикалних подружница. Нису искоришћени многи садржаји који су неопходни у активности С. П. До тога је вероватно дошло због тога што ОСВ није радило у пуном саставу. Међутим, задатака је било доста. У међувремену извршено је неколико крупних интеграција у привреди, па је аналогно томе требало промислити и рад синдикалних организација.

Колико су чланови синдиката заинтересовани за рад својих радних организација и подружница, може се закључити по високој дискусији у којој је учествовало 338 чланова. Сваки 12 присутан члан на Скупштини активно је учествовао у раду. Отворено су критиковане слабости у раду Извршног одбора. Посебно су биле интересантне дискусије о раду радних јединица. Једнодушна оцена више дискуганата је у томе, да оне нису довољно спремне, да не уживају одређену самосталност, што је са свој стране због свега тога уносило и одређене проблеме у рад органа управљања.

Са реализатима рада својих предредних организација није задовољно више подружница. Постигнути успеси могли су бити још већи, да је било веће одговорности и мање пропуста и самоволе. Формирање и утврђивање производне политике није увек било одраз сталних кретања у привредним организацијама. У планирању се недовољно уочавају сви објективни и субјективни услови под којима се организује процес производње. Радни људи се жале да им нису створени сви услови да правилно вршe своја самоуправна права.

Ретко се информишу а још мање и активно учествују у решавању битнијих задатака из области производње и расподеле.

Због несређених и поремећених односа у радним колективима има највише жалби, реаговања а понекад понижења па и разочарења од стране појединаца. Жалбе и критике су се односиле највише на органе руководења, али одмах затим било је и доста премештаја на друга радна места и одпуштања као „вишка радне снаге“. Одпуштања са посла према оцени ОСВ-ића највише је било у предузећу „Бора Кечић.“

Дуго се дискутује да се органи управљања не поштују, да органи вације не раде, да се воде потајни и нижу свађе и обрачуни у појединим радним организацијама, да би на крају дошло до експлозије у дружственом односима, а затим су следиле и нежељене последице. Зар и у 1965 години треба неког учити шта значе компактне и солидно организоване друштвене снаге у једној радној организацији? Ако се то зна зашто се онда не делује јединствено,зашто се не негује љубав према људима и раду у колективу? Зашто се не поштује личност радног човека — произвођача и управљача?

Оцењује се да је информисаност у радним организацијама, сем у предузећу „Прва Искра“ врло примитивна. Једино ово предузеће има службу за информације. Остали себи узимају за право да у имеђу радног колектива без потпуног информисања радних људи решавају битне проблеме. Не сматра се неопходним да претходно и сви радници учествују у формирању и обликовању одређене политике у предузећу. У већини радних организација не практикују се отворене седнице радничких савета, управних одбора и других органа и организација којима би присуствовали радници. Дневни редови ових састанака треба унапред да буду објављени. Потребно је и све одлуке органа управљања стављати на увид члановима радног колектива. Они у сличним моменти престављају елементарна настојања рачунајући састанке и конференције које се организују у том циљу.

Има предлога да веће приређе организације издају своје посебне билтене, али у сваком случају све морају формирати и службе за информацију.

Проблем информисања, кроз које форме, у ком обиму и како може бити решен треба у првом реду да се изјасни Синдикална подружница и основна организација Савеза комуниста, њихове предлоге уколико су реални прихватиће органи управљања.

Поема речника Бранка Николића, члана председништва ОСВ-ића, за стручно и економско образовање произведе организације су издвојиле 27.000.000. дин. Међутим до тога је утрошено свега 3.000.000 То по његовим речима говори о крајњој небрзи школовања, стручног и економског образовања људи за савремену производњу. Приличан број недошколованих кадрова још увек има у радни организацијама. Због тога се јавља велика неефикасност, па и незнање у раду појединих служби предузећа. Да би зло било веће радна места још увек попуњавају са службеницима који немају одговарајућу стручну спрему. Овакав састав па и рад стручних служби неће моћи да изналази нове могућности за снажење кретање производње.

Синдикат са поавом тражи своје место у процесу производње и решавања битнијих проблема који су неопходни за рентабилно пословање. У сваком случају то пословање треба што више да се заснива на поиницима проширене репродукције. Ликвидарење појединих привредних организација, кретање по ивици рентабилитета пословање са губитком ствара неповерење код радних људи. Енергичније мере треба предузети да се смене са положаја, они који су неспособни, непословни, који више злоупотребу социјалистичке демократије и они који непоштују наше друштвене норме.

Социјалистичка демократија на чијем развијању ради синдикат, ако се повавило спроводи у живот, мора да да одређене резултате. Не логично је што још увек задржава мо доминантност administrativног система. То наши људи не могу ви ше да схвате. Зато долази до одређених стега у кретању друштвених односа, а самим тим и до нежељених појава.

Нарушава се равнотежа у негању у даљем развијању односа пре ма људима. Спутава се, па некад и свесно, иницијатива произвођача. Долази до неповерења, врши се групашење, а назјад долази и до општих сукоба између људи.

Синдикално веће треба да има своју студиску групу која ће проучавати друштвене односе у предузећима, корисно би било да се по многим проблемима користи и центар за руковођење у Београду. Несхватања улоге синдиката по овом питању углавном долази од органа руковођења. Уместо деловања у истом смеру, Синдикат и органи руковођења се разилазе.

Општинско синдикално веће, пре ма речима председника Цвијовића Миодрага, довело је чврсте закључке за своју активност по горе истакнутим проблемима. Не сумњамо да оно неће истрајати у својим настојањима. Ово су и при чврсти закључци једног општинског руководства после Осмог конгреса Савеза комуниста Југославије. Новоизабрана руководства синдикалних подружница, кадровски ојачана, са више смелости и знаљачке способности развијаће и богатити рад синдикалних подружница у радним организацијама.

М. В.

Делегати и гости прате рад Општинске конференције ССРН

Одржана је пета Општинска конференција ССРН Обреновца

(Наставак са 1. стране)

се брже ослобађати. И ако се при лично учинило, остаје још доста незавршених послова. Има задатака који се могу одмах успешно решити, а оне — битније треба почути и поипомити се за њихово спровођење.

Грађанима мора да буде јасно да решавање неких пооблема не зависи од воље појединаца, већ од финансиских соедстава. Зато у план треба уносити оне задатке који се објективно могу решити и о томе треба да буду упознати сви наши људи. Захтевати оно што је немогуће, а и на давање обећања нема нико повво. То може само да штети и компромитује активност и на стојања наших активиста.

Што се секције још нису афирмисале наш је пропуст. Нисмо ли дали одговарајући садржај у раду. У њима треба озбиљније да се ради изражаја облиховање и утицај грађана на формирање и утврђивање наше политике по битнијим питањима закључо је своје излагање друг Мишић.

ОПШТА КУЛТУРА И ОБРАЗОВАЊЕ ПРОИЗВОЂАЧА

Много новог и савременог закључило је у живот наших села. Телевизија, филм, књига, штампа а посебно школа са своје стране воши огромам утицај на живот и општу културу наших људи. Међутим, заостајање произвобачке културе на селу манифестује се у свим видовима. Примена најновије агротехнике и технологије у производњи на поводинама индивидуалних пољопривредних домаћинста ва видно заостаје. Схватање да се може живети савремено без одговарајуће материјалне—базе осуђено је на пропаст. Говори се о некакој васиљености сточног „економског образовања а савладани су тек елементарни појмови. Шпекулантна шпекулација и овакмх тоговаца пољопривредних производа има још увек доста. Они на лак начин долазе до осетнимх соедстава. И то иде у прилог коришћењу заосталости наших произвобача на селу. Кроз малу и нерегистрвану производњу и даље немо плаћати дугове наше заосталости.

Електофикација села, изградња путева, поливање њивих и стамбених зграда, модернизација школа, отварање дочитвених и културних институција мора брже са свој стране да утиче на општу и произвобачку културу у нашим селима. На овом плану очекује се још знатнија активност не само просветних радника већ и осталих; инжењера и техничара, лекара, ветеринара и других интелектуалаца који живе на нашим селима, у селима постоје људи који могу и сами, без ичије помоћи са стране да много више учине у мењању досадашњег начина живота.

Јачање индустрије и привреде у многоме ће изменити структуру сеоског становништва. Људи са села, а нарочито омладина одлазе у производњу, стичу образовање и поврвавике, све једно дали се селе у град или и даље остају да живе на селу. Овај процес је све интензивнији. У колико у начину живота буде све мање разлике између села и града неће бити проблем да млади живе и корисно раде у атмосфери радног расположења. Делегати су се разишли кућама носећи пуно уписана о овом врло плодном договору. Већ наредних дана биће говора о раду ове конференције у одборима месних организација, са чланством и грађанима.

Милан Вуковић

Састанак синдикалне подружнице машинског погона „Прве искре“

НЕПОСРЕДНО САМОУПРАВЉАЊЕ БРЖЕ РАЗВИЈАТИ

Разговор са председником Општинског синдикалног већа Миодрагом Цвијовићем

Редакција листа је замолила председника Општинског синдикалног већа **Миодрага Цвијовића** да у једном кратком разговору изнесе која су то питања којима би синдикална организација на нашој територији требало да посвети нарочиту пажњу. Обзиром да су годишње конференције по синдикалним подружницама указале на низ питања и проблема којима би у радним колективима требало приступити са више пажње, то је и наш разговор углавном био оријентисан на нека најважнија питања, при чему је наравно било изостављено много питања на којима ће синдикалне организације бити ангажоване.

— Имајући у виду чињеницу да организациона средњост једне организације има скоро пресудан утицај на рад те организације, хоћете ли нам друже Цвијовићу рећи какве су промене у организацији синдиката код нас у Општини учиниле у последње време и шта је те промене условило?

— Да би се обезбедило ефикасније деловање организације требало је извршити извесне измене у организацији синдиката које су већ биле условљене самим развојем радних колектива. Тако је дошло до повећања синдикалних подружница у једном броју колектива. С друге стране малобројне и мање подружнице у неким радним колективима стварају посебне тешкоће у раду.

— Који су то основни задаци који траже ангажовање синдикалних организација у радним органи зацијама?

— Ангажовање синдикалних организација у нашој Општини има и неке своје специфичности које произилазе из свега оног што кара кетрише нашу привреду и односе у њој. Пре свега ангажовање синдиката мора бити усмерено на изналажење начина и метода који ће побољшати нашу привредну производњу. Органски састав наше производње је још увек веома низак радна снага и даље чини њен најглавнији део. Такође, поред насталог јаза да повећамо производња сред ства ми морамо настојати да наши постојећи капацитети буду што боље искоришћени, јер ћемо тако створити реалне услове за модернизацију и бољу опремљеност рада. Активирање чланова синдиката на изналажењу унутрашњих резерви у производњи треба да буде стална акција. Узмимо, на пример, ситуацију у пољопривреди. Очито је да би требало да средства која су уложена за модернизацију рада дају своје резултате, међутим то се слабо осећа, па је због тога и јасно да решења леже негде у унутар н ших треба пронаћи.

Синдикална организација би у овом моменту, када се спроводењем нове политике привређивања радним колективима остављају знатна средства на располагање, требало да обезбеди најбољу употребу тих средстава. Привреда наше комуне је веома неравнајена и неопходно је даље развијати и јачати њену материјалну моћ. Средства која остају привредним организацијама са проширену репродукцију требало би заиста реално и умешно трошити.

Синдикална организација је такође најпозванија да ради на развијању и даљем усавршавању система непосредног радничког самоуправљања. Сада смо у ситуацији наоружани досадашњим искуствима и резултатима које је самоуправљање собом донело да тај процес са више садржајности и више опи пљивости даље јачамо. Коначно но вим привредним мерама самоуправљање је добило и много јачу материјалну основу, а самим тим и веће обавезе и одговорности. Синди кат се мора изборити да се принципи самоуправљања поштују до краја и без резерви. Заиста нема места мишљењима која се понеге чују да наш произвођач још није дорастао толиким правима и уједно обавезама која та права собом носе. Можемо констатовати да је самоуправљање на нивоу радних јединица у извесном заостатку, а рекао бих да је јачање самоуправљања баш у економским јединицама пут који води разрешењу многих наших сукоба, како производних, тако и међусобних. Без овога немогуће је очекивати бржи развој, боље привређивање, развијеније социјалистичке и међуљудске односе.

Синдикална организација је исто тако дужна да проучава и пита ња расподеле, да иницира усавршавање постојећих система, да прати примену и последицу нових, и тако даље. Не сме се ни заборавити рад на образовању било стручном, економском или општем радних људи, јер од тога ће нам зависити много тога.

— Овако свестрано ангажовање и низ нових задатака које намећу друштвени и привредни односи тражи и нове форме рада у синдикату?

— Свакако. Данас још увек се не може рећи који су то најбољи методи које би требало убудуће неговати, међутим и годишње конференције по синдикалним подружницама и дискусије у Општинском већу указале су на потребу што бржег престанка са једном страном праксом, која се одомаћила. Ради се наиме о томе да су извршили органи по подружницама па и Општинско веће питања и проблеме од значаја за организацију синдиката разматрали и доносили закључке одвојено од чланства. Дакле, предстоји нам рад на мобилизацији што већег броја чланова по синди калним подружницама. Форумска затвореност мора се превазићи као заиста некорисна пракса. Поред то га неопходно је више радити на са радњи са осталим друштвено-политичким организацијама, а такође и са органима самоуправљања.

Д. Бркић

Изабрани нови синдикални одбори

На Скупштини Синдиката председника „Прва Искра" која је одржана 13 децембра 1964. године, изабран је нов Синдикални одбор од 11 чланова. За председника је изабран Новоселовић Стојан хемијски техничар, рођен 1933. године, за потпредседника Стошић Драган технолог, рођен 1931. године, а за секретара Драгомировић Томислав техничар, рођен 1938. године.

На конституисању СО у Пољопривредном комбинату „Драган Марковић" за председника је изабран Миленковић Драгиша, висококвалификовани механичар рођен 1931. године, а за секретара Станковић Димитрије, агроном, рођен 1927. године.

У грађевинском предузећу „Рад ник" за председника СО изабран је Перовић Љубиша, технолог, рођен 1934. године, а за секретара Вујичић Бранислав, службеник, рођен 1926. године.

За председника СО у Транспортном предузећу "Бора Кечић„ изабран је Филиповић Милојко, висококвалификовани радник - дизаличар, рођен 1926. године, за потпредседника Илић Радован, радник, рођен 1920. године, а за секретара Николић Борка, сообраћајни инжењер, рођена 1938. године.

На састанцима приликом конституисања Синдикалних одбора изабране су комисије за поједина питања. На истим састанцима договорено је да се одмах приђе изради планова рада Синдикалних подружница и Извршних одбора. Може се очекивати да ће новоизабрани одбори почети свој рад са пуно воље и да темпо активности неће изостати.

Нови председници синдикалних подружница

Јанковић Милорад, „Наша школа"
Тица Петар, „Микромотор" - Забрежје
Поповић Живота, Трг. предузеће „Посавина"
Јовичић Славољуб, Трг. пред. „Пољопривредник"
Шпановић Миодраг, Берберска задруга
Чубрић Михаило, Војна пошта 4135
Стевановић Милан, Стовариште „Дуван"
Милутиновић Славко, Занатски комбинат „Слобода"
Тодоровић Јован, „Сапохемија"
Мишковић Јован, Водна заједница
Чучуковић Милутин, Пошта Обреновац
Тошић Миливоје, Скупштина општине
Ђурић Драган, СДК Филијала Народне банке
Шарчевић Борисав, Филијала Комуналне банке
Борбенић Миодраг, Економска школа и гимназија
Јанићијевић Радосав, Основна школа „Јован Поповић"
Лазаревић Верољуб, Основна школа Дражевац
Тошић Надежда, Основна школа Кртинска
Јелисавчић Милоје, Школа ученика у привреди.
Стефановић Миливоје, Друштвено-политичке организације

Награђени транспортни радници

Ових дана у новим пословним просторијама Предузећа пристаништа и складишта „Бора Кечић" у Обреновцу, одржана је неуобичајена свечаност. Одата су признања за дугогишњи рад старим транспортерима. Од агенције транспортних радника до стваралаца предузећа какво је данас прошле су две деценије. Од радника — оснивача у предузећу се налази врло мали број. Са десет и више година радног стажа остало је њих седам.

Први који је примио ручни сат и захвалницу био је **Плеша Никола**, са 31. год. радног стажа. У предузећу ради пуних 12 година као транспортер. Познају га сви као одличног радника. Поносан је што има четворо деце — три сина и једну кћер. Сви раде, а другарица чува кућу. Задовољан је са својим друговима и радним колективом и жели да остане у њему до пензије. До сада је примио две награде и 3 пута је био на радној акцији као члан ССРНЈ. **Једина му је жеља да добије стан, јер му је садашњи врло лош.**

Сарић Војислав стар 48 година ради у предузећу од 1948. године. Отац троје деце — два сина и 1 кћер. Ово ми је прва награда. Био сам 4 године члан Радничког савета, а по две године председник и члан Управног одбора. Задовољан сам са својим радним колективом и у њему остајем до пензије рекао је друг Сарић.

Филиповић Миодраг — „Фила" примајући сат у знак захвалности сузних очију захвалио се директору и органима управљања.

— Члан Радничког савета био сам 10, Управног одбора 5 и председник синдикалне подружнице 7 година. Дугогишњи сам пословођа транспортер. Учествовао сам и на изградњи пруге Кучево Бродице. У колективу остајем до пензије, изјавио је друг Филиповић.

Дашковић Миодраг, најмлађи награђени транспортер члан је Радничког савета и Управног одбора већ неколико година. Учествовао је на изградњи пруге Кучево-Бродице. Задовољан је са својим радним колективом, а посебно са директором. Ово признање ме много задужује рекао нам је друг Миодраг.

Поповић Димитрије за 17 година радног стажа у предузећу награђен је први пут. Цењен је међу својим друговима и у радном колективу.

Марковић Бошко отац петоро деце такође је награђен сатом. Два сина му раде у Пољопривредном комбинату „Драган Марковић", а један у предузећу као радник. Најмлађи син и кћер су му ученици.

Милутиновић Љубинка пуних 15 година ради у овом предузећу. Мајка двоје деце. Обоје су школовани — кројачи. Срећна сам што сам их извела на пут. Муж је стрељан на Бањици као ученик НОБ-е од 1941. године. Примајући ову награду много захваљујем Радничком савету, рекла нам је слављеница Милутиновић Љубинка.

— Леп пример. Радницима се одужио радни колектив који бележи по први пут и најбоље резултате свог пословања. Са 400 радника у 6 радних јединица — Светозарево, Београд и Обреновац у потпуности је извршен план за 1964. годину. Остатак чистог прихода од 40 милиона уложиће се у набавку механизације-возила и претоварних машина. У овој години кроз разне видове инвестирано је око 200 милиона. Предузеће је из увоза набавило и једну десетотонску универзалну дизалицу, а радницима су подељене и новогодишње награде у висини 50% стартних основа. Међутим и поред тога, недостатака има доста и свака помоћ са стране, да се они отклоне добро нам је дошла, рекао је на крају директор предузећа **Дашковић Радољуб.**

М.

ВАЊКА

Пуцни појединачно. Па рафалом. Тако читав сат. Јенава па за пламти. Проређује се вод опкољен партизанима. Четири према један. Закрављене очи скривене у пљаве браде. Бритке каме, и тешко оружје допремљено немачким камионима сабили су јунаке до реке.

Онда још само по који усамљени пуцањ у потиљак заробљеника и крај.

Много мртвих на једној и другој страни.

Први је нарушио ту језиву тишину заплашен славуј у жбуну, па после плиска на спруду.

У ваздуху још мирише барут и клокот воде као вакум над телом склизну и потону на дно. И, места Врталгом заигра још неколико пу та лист јасена и оде низводно. Као и крв из тела што обоји бистру и криеудаву Убаву.

После у сумрак патрола партизана тражила је друга,

— Ванкааа — одјекну облом приешени глас, тако неколико пу та и изгуби се.

Мучан је био тај партијски гас танак ни налик на пролиц. Са пу но смеха, запиткивана пре него што комесар изговори:

— Другови да почнемо...

Тешком је руком тада комесар дописивао у своју бележницу поред имена Иван Богдановић само једну реч погинуо и тражио од се бе извиненче, што то мора да чи ни да се званично опрости од Вањке и да минут ћутања да почаст њему и друговима што храбро погинуше,

Знао је комесар Вањку још из ћачке клупе. Малог плавокосог Вањку са оједеним рукама и као укуваним прстима од воде, али хитрим да преплиђу по жицама тамбура и његовог струка и сечме. И чамца. И са увек мало рибе у њему. И његове браће Илије и Милована и њиховог оца који умре у чамцу. И Перке жене Вањ кине која погину као храбра пар тизанка и мајке Милице што пре превисну од туга за изгубљеним синовима и снахом.

Да. Присећа се комесар и Вањкине кућице утонуле у шиљиак крај шибља у којој су одржавани важни партијски састанци Окружног комитета Партије и водили се разговори о припремању устанка у Посавини.

Били су тада присутни Бора Марковић, Радоје Дакић, Влада Аксентијевић и Вањка, први секретар Партиске организације која је основана 1937. године у Зарбежју. Он је примљен био тада и још неколико другова.

Па онда о Вањкином дару њега и његових другова Посавском одреду.

Био је месец август 1941. година на пристанишном штеку на Зарбежју корача Немац. Један — два — три, четири корака напред, па онда још толико назад. Војнички по пропису. На небу зазиђа по који авион. Нема купана. Тек из кукурузишта избиле Вањка и његова два нераздвојна друга.

— Добар дан — веле они Шваби љубазно.

— Гутен таг — одговара овај и гледа их како се на брзину згаче онда скок у Саву, гњурају се ко ће дуже.

— Врло добро — вели Шваба расположеном Вањки.

— Фала — одговара Вањка. Уморан али ипак поново скаче.

Сутрадан опет су се гњурали са мо десетак метара ниже од стражара. Прекоситра још толико.

Трећег дана у сумрак два тешка митраљеза извађена из воде младићи једва однеше...

Тако су Вањка и његови другови обогатили Посавски одред првим тешким оружјем марке „Шварцлозен" који се прославише на путевима слободе.

Црни малени чамац често је хи тао пут Београда носећи пошту и материјал. Вањка је примао ноб завежај,

Завеслаји су тада били бржи и уједначенији. Чун је секао мирну воду велике реке и хитао Београду и Забрежју, полуоструву укљештеном загрљајем Саве са много кућа и сиротиње у њој. Хитао је са лу аласа и штеку што увек мирише на рибу и перилу по коме се прало бело рубље и чуо жагор жена.

Весла Вањка весла и чека обрачун — крваи обрачун.

Весла Вањка и сањари. И смешка се. Он Вањка алас па да буде металац као његов комесар а воле је са његовог перила да гле да велике бродове као кућа и да буде он Вањка тај који ће радити око машина и да чује реч путника — јел'те мајстор Вањка, хоћемо ли скоро у Београд?

Е, Што би то све могао да буде, сањари Вањка и весла.

Наједанпут нешто груну, погледа у небо и оно ведро.

Наши су рече у себи и брже завесла.

Весла Вањка и сањари. Вањка драги.

Данас у његовом Забрежју које се више не плаши Саве ујеген и упрлеће.

Пред Домом културе светла уокирују програм новог филма.

А испред општинске зграде у цвету споменик са 22 уклесана имена јунака из рата, Прво је име Бора Марковић, народни херој, до нега Иван Богдановић — Вањка и још двадесет других имена. Вод партизана. Напред комесар Бора а за њим младост.

Милан Марковић

КОРАЦИ

Сваке ноћи звиждиши возова
Проламају нашу тишину
Сваке ноћи возови слуђаја
Враћају наша сећања

И сваке ноћи звиждуци
И сваке ноћи кораци, кораци, кораци

Кораци долазе
Кораци одлазе
Кораци доносе
Кораци односе
Кораци топли, драги
Кораци сурови
Кораци радости
Кораци болови
Долазе
Одлазе
Односе наше дане
Односе наше године

Кораци нестају у свакодневном звиждању случајних возова
Кораци односе наша сећања.

Јагода Марјановић

КУЛТУРА НА СЕЛУ

Фонд за културу и спорт без ставке „за село"

Извод из дискусије Драгана Глумца на Општинској конференцији ССРН

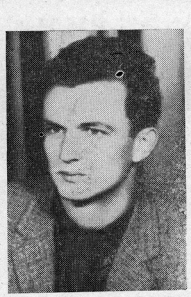

Драган Глумац

Намера ми је да укеколико укажем на комплексност проблематике везане за рад и живот омладине и недостатке и тешкоће у методском постављању друштвено - политичких организација у решавању омладинске проблематике. Ова питања се јасно могу уочити на два ко кретна исечка из живота и рада актива Савеза омладине у нашој општини. Наиме појава масовне миграције младих са села у школе или привреду и све изразитији примери подвајања радника и средњошколске, односно интелектуалне омладине уопште, недвосмислено прете да ускоро постану акутни проблеми и захтевају синхронизовану акцију свих друштвено - политичких организација.

Појава масовног одласка омладине са села у школе или пак у привреду условљена је у највећој мери недовољном бригом о животу младих на селу. Културни стандард младих на селу је недовољан. Из извештаја Општинског одбора СС РН о раду у протеклом периоду да се видите да је општина у протеклих две године издвајала за потребе културе и физичке културе 23,964.000,— динара. Ова сума је стављена на расположење културе и физичкој култури. Сама за себе ова сума није мала, али се при у тисак мора коригровати како је тачно да се из ове суме издвајају средства за исплату кадра који професионално ради у овим институцијама. Међутим, а поред тога, када се зна да у периоду од протеклих годину дана није одржана никаква културна манифестација у великом броју села, веома се слабо обнавља фонд књига у сеоским библиотекама и томе слично, несумљиво стоји констатација да ова сума није уопште имала ставку „за село".

У поменутом извештају даље сто ји да ће предстојећа електрификација неких села многоме помоћи кинофикацију села. Запитаћу, међутим шта је досада урађено на кинофикацији оних села која већ имају електроенергију. Народни универзитет са својом покретном апаратуром не приказује више пред ставе на селу.

Недовољна ангажованост Месних организација ССРН и актива Савеза омладине и још мања координација у раду, имају за последицу да у неким селима још увек нема доуштвених поостоиија у којима би се окупљали млади, Барич, Јасенак, Мислођин, Ушће итд.), или пак нерешен статут неких иначе да вно изграђених домова спутава организовање било каквог организованог културно - забавног живота и идеолошко - политичког деловања. (У прилог овога наводим констатацију са недавно одржаних конференција актива Савеза омладине да у многим селима у протекле годину дана није одржано ниједно предавање са омладинском тематиком).

Све ово несумљиво указује на потребу веће ангажованости свих друштвено - политичких организација на решавању наведеног питања. С друге стране, у граду се у задње време могу запазити извесне појаве које указују на настанак подвајања радника и интелектуалне омладине. Очувши ову појаву ОК СО-е настоји да путем Дома омладине и новооснованог Омладинског културно-уметничког друштва што више зближи све слојеве омладине. Нарочито моћан фактор у зближавању радника и интелектуалне омладине могу бити наше специјализоване организације (Горани, Фенријали, Народна техника итд.) у колико им пружимо пуну и свесрдну помоћ у раду.

Поред тога намеће се као несумљива потреба упознавање младих средњошколаца са проблемима наших радних организација и радних људи уопште.

Надајмо се да ће будућа политичка активности ССРН, СО-е и осталих друштвено - политичких организација, следствено схватањима и закључима Осмог конгреса СКЈ мобилисати све унутрашње снаге и да ће задаци које је пред нас поставио Конгрес у најскоријем времену постати наша оживотворена пракса.

Обреновцу недостаје стална изложба радова сликара, вајара, дуборезаца и других стваралаца

Сваки човек који има и било каквог односа према уметности, према њеним разним облицима, има и неку своју личну, приватну непроверавану мисаону естетску концепцију о уметности. Постојање личног интимног односа према уметничким творевинама неке врсте, податак је о постојању и емотивне жеље за сложеније објективно или субјективно доживљавање сврховерсног задовољства при сусрету са појединим остварењима.

У прилог ликовне уметности, за необавештене али и заинтересоване, треба рећи, да се у Обреновцу, иако се он не може сматрати неким значајнијим ликовним центром, сва ке године оствари око три стотине радова нових цртежа, слика, скулптура и других дела, чији ликовни квалитети у различитом степену досежу ниво уметничког стваралаштва. То је резултат рада најмањег броја ћака који се још налазе у својим клупама, као и десетине ни дивидуалних аматера сликара, вајара, дуборезаца и других стваралаца, који живе у нашем граду или његовој ближој околини.

Питање које се може поставља гласи — колики број дела из те су ме годишње продукције, после остварења добија своје адекватно место на једној нашој градској изложби, доступној погледима наших заинтересованих грађана чији број не треба свакако потцењивати? Проблем постаје у толико актуелнији, ако се имају у виду реалне могућности које су тренутно боље него икада раније, да се замисао, отварања једне стално изложбе која би репрезентовала ову врсту уметности њено стваралаштво на територији Општине, овога пута и реализује. Најзад у свом суштинском, стимулативном, културно-просветном и друштвеном смислу као средство масовне комуникације, поред оних основних знања која се стичу по разним школама, она изложба, давала би свој редовни прилог допунском сместранијем образовању ширег слоја заинтересованих грађана на пољу ове уметности, А као доказ, да таквих људи који би радо свраћали у овај кутак града дма из године у годину све више и више, што је на крају једна сасвим нормална и позитивна тенденција, неопходно нам гарантује број посетилаца који је био за сваку похвалу на свим досада сличним приређиваним изложбама.

Можда би у решавању овог питања свакако најпресуднију улогу требало и морала да одигра Културно-просветна заједница наше Општине у сарадњи са Народним универзитетом, јер би својом иницијативом, и незнатном материјалном подршком, досадашњи рад на овом пољу био постављен на једно заиздвојеје место које му припада и које он на крају и заслужује.

Мирослав Станковић

Семинари за просветне раднике

Просвето-педагошки завод града Београда организоваће у току августиньег распуста низ семинара углавном за просветне раднике до 10 год. радног стажа. На овим семинарима узеће учешће и просветни радници са територије наше Комуне.

Предвиђени семинари трајаће 3-5 дана и обухватиће следеће на ставне области.

Семинар за учитеље I-II разреда до 10 год. радног стажа.

Семинар за учитеље III-IV разреда до 10 год. радног стажа.

Семинар за наставнике историје.

Семинар за наставнике српскохрватског језика до 5 година радног стажа.

Семинар за наставнике географије.

Семинар за наставнике музичког васпитања.

Предавачи на семинарима су истакнути педагошки радници, предавачи са Виших и Високих школа као и просветно - педагошки саветници града Београда.

Препоручује се управама школа да омогуће присуство својим наставницима на семинарима.

Милан Илић

Добар рад Подмлатка црвеног крста основне школе „Јован Поповић"

12. новембра 1964. године одржана је годишња скупштина Подмлатка црвеног крста основне школе „Јован Поповић". На скупштини је изабран нови одбор Подмлатка црвеног крста, у чији је сашао ушао 31 ученик, а у секретаријат 7 чланова. За новог председника изабрана је Слободанка Миланović, ученица осмог разреда.

Крајем септембра месеца завршени су избори одељенских одбора у чији су састав ушли: председник, благајник и хигијеничар.

Залагањем чланова одељенских одбора учлањено је око 800 чланова. Свим члановима издате су чла

Слободанка Миланović

нске карте што раанијих година није практиковано.

Нарочиту активност показали су чланови у сабирним акцијама у оквиру прославе „Дечје недеље". Тридесет наших чланова учествовало је у оквиру сабирне акције у граду. У самој школи продато је 1.000 маркица. У недељи борбе против туберкулозе у свим одељењима од 1-8 разреда одржана су предавања „О туберкулози", продато је такође 1.000 маркица у школи а 30 чланова учествовало је у сабирној акцији у граду.

У недељи борбе против алкохолизма одржано је предавање за родитеље о 1-4 разреда „Утицај алкохола на развој детета". За ученике од 5-8 разреда наставници биологије одржала су предавање „Алкохол као друштвени непријатељ бр. 1".

У вези расписаног конкурса у недељи борбе против алкохолизма послат је један рад на тему „Ја не бих тако радио".

Постигнути су добри резултати на растерећу часописа „Здрав подмладак", тако да је повећан тираж за 200 примерака.

Видно учешће узели су чланови у уређењу школских просторија и приремама за прославу Дана Републике као и Нове године. За нову годину чланови су послали 108 честитки својим друговима у болницама.

Наши чланови разнели су позиве за флуорографско снимање у Улици Маршала Тита, Драгана и Боре Марковића и једном делу Војводе Мишића.

У одлукама које су донете на годишњој скупштини решено је да подмладак ради у оквиру Пионирске и Омладинске организације школе, као и да се пријави за такмичење у оквиру пионирских игара.

Поред наведених активности у план рада унети су следећи задаци:

1. Одржати курс прве помоћи за 30 чланова у фебруару 1965. године.
2. Осмог марта посетити мајке палих бораца.
3. До краја месеца школске године не посетити једну школу на територији општине ради измене искустава у раду.
4. Организовати забавно поподне са програмом у корист ПЦК.
5. Пружити помоћ извесном броју сиромашних ученика и послати их на опоравак у летовалиште ЦК за време летњег распуста.

М. Илић

ПАМТИМ

Била сам тада рак другог разреда основне школе. Због болести сам остала у постељи преко 2 месеца.

Дани су пролазили монотоно. Свет између четири зида био је мали. Весело небо је нудило своје просторне одаје, прозрачно плаво. Дрвеће пружало руке ка мом прозору. Зажелела сам се школе и њене буке, малих лутњи на другове из разреда. Зажелела сам се свега онога што је ван ова четири зида.

Све чешће сам седела крај прозора увијена у ћебад. Посматрала сам улицу, њен живот. Понекад сам хтела да пружим руку за нечим али би се тада испречило стакло. Било је провидно а ипак тако, тако непробојно.

То јутро је било као и сва дотадашња. Бар у почетку. Мада је сунце враголасто сијало, све је било проткано нитима туге. Једва видљивим, као паучина И док ми је поглед лутао од једног угла сазнања, да ме Неко је изговорио моје име. Али, не, то није било само једно лице. Било је то нека група.

Скочила сам из кревета и погледала кроз прозорско окно. испод мог прозора су била насмејана лица мојих другова из разреда и моје учитељице. И ја сам се насмејала. Наслонила сам главу на прозор и затворила очи. Кад сам их отворила угледала сам мокро стакло Киша? Не. Биле су то моје сузе. Сузе које су се сливале и чудно се пригравале са ликовима мојих другова.

Емица Љ. Констатиновић VIII/5

На завршетку првог полугодишта

Боље него прошле године

Настава у овој школској години отпочела је 5. децембра. Школа ради у посебној згради која јој је додељена на коришћење и располагање. То је условило да ученици у привреди добију своју сопствену зграду. Скупштина општине, привредна комора града Београда и предузеће „Прва искра" доделили су школи посебна финансијска средства и благодарећи томе школска зграда је преко лета делимично адаптирана, преуређена и припремљена за наставу. Из истих средстава извршени су најнужнији радови на изградњи и преуређењу школског дворишта. Двориште је ограђено. У њему је изграђена септичка оаедна јама, објекти за скок у даљ, за скок у вис, стреличте, игралиште за мали рукомет, ногомет и одбојку.

Створени су повољнији услови за наставу, друштвени рад, забаву и разоноду ученика. Они су утицали на побољшање успеха самих ученика. Од 363 ученика на првом полугодишту позитиван успех има 174 или 47,93%. То је бољи успех у односу на исти период прошле године за 9,38%.

Активност школе била је усредређена на остварење циља васпитања и образовања, на реализацији општих и одређених задатака с обзиром на карактер ове школе. Поједносан рад органа управљања и помоћ привредних организација допринела је да се прошири друштвена улога школе. Водило се рачуна да целокупна делатност школе буде планирана у циљу задовољења основних захтева.

Организовано се настојало да се обезбеди што интензивнији учешће ученика у процесу сазнања, да дође што више до изражаја навике самосталног рада уз студиозније посматрање ученика у настави и на практичном раду у привредним организацијама, занатским радионицама и код приватних послодавца.

О свим значајнијим моментима из живота и рада школе исцрпно су обавештавани родитељи и послодавци, стим што су претходно припремљене анализе и други материјали размотрени у наставничком већу, организацији Савеза омладине и школском одбору. Све потребне податке припремиле су и од радиле разредне старешине, дајући и исцрпније информације о стању својих ученика.

Устањењем наставног кадра, повећањем личних примања, решавањем материјалне основе школе стварају се све повољнији услови за постизање далеко бољег успеха у образовању и васпитању младих радника.

Мирослав Станковић, професор

Просветни радници бирају органе самоуправљања

У просторијама основне школе „Јован Поповић" у Обреновцу одржан је 7. јануара 1965. године кандидационо збор за избор „Савета радне организације", уз учешће 54 од постојећих 69 чланова.

Збор је отворио досадашњи председник школ. одбора Милан Максимовић и дао реч кандидационој комисији. У име кандидационе комисије чланове одборског колектива са начињеном избора и саставом Савета Радне Заједнице упознаје друг, Костомир Вељовић.

Савет Радне Заједнице броји 25 чланова од којих 15 бира радни колектив, 9 именује Збор Бирача а 5 Општинска скупштина Обреновац. Од 15 чланова које бира радни колектив 7 се бира на две године а 8 на годину дана.

На две године предложени су следећи кандидати: Пенчић Милка, Вукићевић Јелисавета, Мандић Стојанка, Петровић Персида, Јосиповић Надежда, Петровић Славко, Маодинац Вера, Пешић Момчило и Бранковић Вера.

Предложени кандидати на годину дана су: Илић Милан, Пенчић Милена, Матић Јанко, Милосављевић Борђе, Поповић Рајко, Панић Јелена, Вукмировић Агица, Кулаш Нада, Петрић Михаило, Поповић Влада и Јанићијевић Радослав.

Пошто је попуњена кандидациона листа прешло се на појединачно утврђивање кандидата. Кандидатура свих чланова прихваћена је апсолутно већином присутних.

Избори су заказани за 22. јану ар 1965. године. Изгласани чланови Савета. Радне Заједнице изабране 5 чланова Управног Одбора и 5 заменика.

М. Илић

Размишљања

Шкрипање. Окретање. Небројено пута окретање у круг. За тренутак немо извињење без гримасе и без перси.

Заљубљена сам у своје пријатељице упаковане између две корице на 140 страна.

Али чујем понављање кроз јецај „Мама".

Изгледа да около све плаче: лустери и огледала, ресе са завеса и цветови црвено — пурпурних гладиола.

И крв лупа на храпаву капију срца...

А мисли пливају као у крви зрнца...

Врисак!

„Ја хоћу ону плочу „Сама". Неће пет пута да је слушам.

Ту плочу „Сама".

Сама. Потпуно сама.

Била сам једном сама.

Али зар та Франсоаз Саган није била пријатељ? А Карл Ескелунд?! кажеш ми ти Данче. — ни си путовала у иностранство а знаш да Кинези једу штапићима! А, Цвикар?"

Путање је злато!

А кад би могла да ћутим...-

Отићи ћу поред реке, говорићу у песак и чуће ме река и песак заљубила у Сунце, у време кад је љубав прелиставала странице мога живота као што је Прометеј прелиставао свет ослоњен на Кавказ, фуђкајући темпус...!

Једном сам се поиграла живота. Омрзла сам пријатеље између руку да страницама књига. Дуго сам играла некакву игру. И сама једном била саучеснику у...

О, зар бих могла да ћутим...!

Мени је свака људска реч — Мач.

Мислите ли да је моја прича из мишљена...?!

Није! — сведоче наочари као рефлектори.

Али моја је прича недостижна, неухватива, гипка, копрцава, искрена, окренута срцем према мени...

Да ли сте се икад напили среће?!

Да ли сте икада окусили смрт? Проводи моје среће су биили горки. Најгорчији.

Осећала сам их као зарђале палмаре заривене у чело.

Сахранила сам део себе. Више дани не цветају на мојим главовима. И никог неће учити како се зову љубичице.

О, срећо, у виду привиђења! Хтела сам да напишем песму теби! Верујем ми хтела сам!

Сахранила сам део себе. И изгубљен у моје табане као што сам ја била све.

Опет чујем јецај, вапај, сузе...

А где су моје сузе?!

Сећам се било је то једне мартовске ноћи и излиле су се уместо сто неизречених мисли.

Ја немам суза. Уместо Њих чујете причу као туга дугу и тешку као судбина.

Чудно јеси сви плачу.

Ја не плачем.

Али, чујте! — Сахранила сам део себе. Можда би сахранили део јесам.

Једном сам хтела да напишем песму теби или себи...

Ти си се појавила и ишчезла као панорамско привиђење.

О, како је бесмислено писати песму себи. Анаалфабети у облику станца.

Заиста бесмислено.

...Али не и немогуће... зар не?

Знате за робота који пише песме. Ово је једини век сувишне памети. Који уједно и пати од ње и то при знаје сам себи.

Занимљиво, век сувишне памети. Ера песника нове поезије.

Ера у којој ја над хумком пишем песму себи под хумком.

Још увек погнуте главе, река од суза и неко шкрипање или музика...

...А мени и јутрос дајте опет ону плочу „Сама". С. Марковић

Уз 20-годишњицу формирања синдиката

Један дан рада у селу

Пише: Миша Димитријевић

Недеља, 5. часова ујутро, над варошким која још спава наднели се сиви густи облаци. На улици сем ретких пролазника који журе на станици да не би закаснили на воз, нема никога.

Али, у сали Синдикалног дома већ струји живот, чује се жагор.

Шта је те људе натерало да тако рано устану, да ли су у питању ли чни интереси или интереси организације? Ни једно ни друго, већ висока свест о заједници, висока свест о потреби што брже изградње земље.

Жагор се одједном утишао и чују се само речи секретара Месног већа: „Другарице и другови, ми ћемо као што смо се већ договорили да дамо одмора добровољно посе

Позив за организовање синдиката

Другови и другарице, радници и намештеници.

Позивате се да у недељу 4 фебруара 1945 године у 10 часова пре подне у што већем броју присуствујте збору на којем ће се бирати радно председништво.

Акционом одбор јединственог радничких Синдиката у Обреновцу.

ДРУГОВИ,

1. Милан Марковић, инструмент ски радник
2. Мија Токовић, бравар радник
3. Урошевић, грађевинарски радник
4. Богосав Радојчић, опанчар радник
5. Матија Рокнић, пекарски радник
6. Бранко Николић, абачијски радник
7. Станимир Михајловић, говачки помоћник
9. Бора Тришић, приватни новинар
10. Миша Димитријевић, механичар
11. Славко Јанковић, електричар

12. Душан Пирошки, коларски радник.

Смрт фашизму-Слобода народу!

опанци кроз које су провиривали прсти служиће још који месец, ма шине које су стајале иза врата опет ће шити кошуље од домаћег платна, копорани и чакшире сада ће неће по послужити када почне да сипи јесења киша.

Десет сати, посао одмиче, знојкапље. Долази председник Народног одбора. „Друже секретару, на ставићемо да нам се сви ангажујемо у ... ...“

Пред задругом у хладу лише, ста новници села, од омладинаца па до седих стараца и старица пажљиво слушају излагање секретара Синдикалног већа; о братству и једнству, о аграрној реформи о бирачким списковима, о програму јединственог народног фронта. Развија се жива дискусија и сељаци поздрављају нове, позитивне народне законе.

Ближи се 4 сата, знојутри, ради се ужурбано да би се завршио рад мљени посао. Сељаци доносе ракију али она остаје недирнута, јер се пре завршетка посла не сме пити. Секретар саопштава да је 4 часа примљен посао је завршен а резултат рада је следећи: 5 кројача сашило и поправило 28 парчади одела; 4 опанчара окрпили су 40 пари опанака; 3 обућара окрпило 30 пари ципела, 3 метаља окрпили 250 комада посуда; 2 бербера обријали 23 особе; један механичар поправио је једну писаћу и четири шиваће машине. Три судска чиновника обавило 20 саветовања, због којих би сељаци морали дола зити радним даном у суд; један учитељ обишао већину кућа у селу и интересовао се за разне проблеме.

Радници скупљају алат, перу руке и после мале закуске коју су собом понели, одлазе пред одборску зграду где су им мештани спремили лубенице. Седа се на траву и као у једној сложној породици једе се кришке црвене, жуте, наранџасте.

У 5 сати екипа се креће срдачно испраћена од мештана са питањем: „када ћете нам опет доћи“.

Пролази се кроз шумице, кроз високе кукурузе а кроз сутон сеори „да нам живи живи, рад“.

У седам сати стижу радници са песмом и у најлепшем реду у свој дом. Умор нико не осећа

Разилазе се кућама са питањем: „Друже секретаре, у које ћемо село идуће недеље“?

(Копија дописа из акције село-град

Копија чланка из зидних новина

Познајемо ли задатке синдикалне организације

Ако се више удубимо у рад синдикалних организација од њихових оснивања до данас видећемо, да су ове организације успеле у окупљању радника и намештеника скоро у потпуности, док је се о другим питањима успело мало.

Подвлачи се, да је узрок томе недостатак руководећег кадра, недостатак људи, који познају задатке Синдикалних организација. Ја се са тим не баш сложио.

Да је мало људи у синдикалним организацијама који познају организациону форму, структуру и администрацију Синдикалних организација, то је тачно. Али да је мало људи који познају задатке Синдикалне организације, мислим да ни је тачно. Јер задаци синдикалних организација једнаки су задацима свих осталих организација, једнаки су задаци сваког родољуба а они су тако јасни

Очувати тековине Народно ослободилачке борбе и изградити разрушену и опустошену земљу.

Та два задатка тесно су везана за наш економски и социјални положај и само њиховим испуњавањем може се он поправити.

Зато бих ја место питања позна вања задатака поставио питање ка ко испунити те задатке

Испунити те задатке можемо ако схватимо да у борби за чување тековина и изградњу земље морамо дати целога себе, а не само један део. Морамо у тој борби сагорети.

Кренимо на посао. Заложимо се до крајњих напора не очекујући курсеве, директиве и уредбе али са јасним циљем; да интереси народа, моји бити и уредбе и закони за сва ког оног ко живи и жели да живи у овој земљи.

Књиге најбољим ученицима

Обреновац, 30. јуна 1946.

Данас су на свечан начин дата сведочанства о успеху, ђацима стручне продужне школе. Овом свечаном чину присуствовали су председници Синдикалног већа и радничке омладине.

Председник већа поздрављајући ученике, изнео је шта од њих очекује заједница а да они то могу да ти ако се посвете своме културном и стручном уздизању.

Наставници су говорили о бризи коју данас Народна власт и Синдикална организација показује за ученике.

На предлог секретара одбора радничке омладине, ученици су примили и обавезе за други период такмичења.

На крају су, као дар Синдикалног већа подељене књиге најбољим ученике, изнео је шта од њих очекује „Наоружај се знањем, да би ово јачи у борби за бољи живот радничке класе“.

Из једног извештаја из 1946. године

Сада у нашем срезу, поред синдикалног већа у Обреновцу, постоји месно синдикално веће у Забрежју, 2 месна савеза од бора, 45 подружница и 2 платишта. Укупно 2.069 чланова. Од тога у Обреновцу 26 подружница са 1.092 члана. У Скели и Ушћу 2 обалско-транспортне подружнице са 92 члана. Пољопривредне подружнице 14 са 609 чланова и на подручју месног синдикалног већа у Забрежју 3 подружнице 42 платишта са 276 чланова.

ОД печалбара до референта

Добросав Петковић

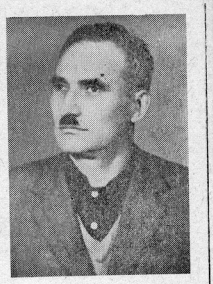

Рођен је 1920 године у селу Доње Гаре — Црна Трава у сиромашној радничкој печалбарској породици. Трбухом за крухом као дечак од 11 година полази са оцем у печалбу по селима Србије, где долази у додир са разним људима, којима врши услуге бачварског заната. Често остајући без посла хране и одеће, из најудаљенијих крајева Србије пешао је пешке боси до своје куће пун разочарања на људску неправду и неједнакост између ситих и гладних.

По смрти оца завршава занат у Краљеву, а после тога до рата је на раду код приватног власника.

За време рата до 1943 године налази се поново у печалби, а тада бугарски окупатори, вршећи репресалије, пале његово село, његову кућу и њега са целом породицом спроводе у интернацију у Бугарску у којој остаје до септембра 1944 године. У интернацији доживљава најтеже трепутке свога живота, јер је терани на рад у руднике. Надирањем и офензивом Црвене армије, Бугари све интернирце журбом враћају у земљу, када Добросав Петковић ступа у редове НОБ свога краја, пошто је претходно био и борац Црвене армије. Као борац учествовао је на чишћењу терена до коначног ослобођења земље од фашистичких окупатора. Члан је СКОЈ-а од 1944 а члан СК од 1945. године.

После рата враћа се у свој родни крај где оснива прву бачварску задругу, а затим са породицом прелази у Забрежје где се запошљава. Одмах по доласку у ово место бран је за председника пододбора синдикалне подружнице, чији је активни члан од 1947 године па до данас. Сав рад и сви успеси синдикалног рада у Забрежју после рата везани су за његово име, јер је својим залагањем у томе много допринео.

Својим дугогодишњим радом у синдикалној организацији вршио је више дужности међу којима су најзначајније: Члан пленума Централног одбора дрводељских радника и потпредседник Општинског синдикалног већа. Члан обласног одбора синдиката за београдску област.

У синдикалној подружници предузећа радио је као плаћени културно просветни радник.

Касније постаје руководилац бачварске радионице у саставу Дрвног комбината а по њеном ликвидирању постаје као КВ радник референт ХТЗ Дрвног комбината на којој се дужности и сада налази.

Као друштвено политички радник врши дужност секретара синдикалне подружнице и члан је Синдикалног Извршног одбора, Синдикалне подружнице комбината „Тодор Дукић“.

Недавно је изабран за члана скупштине комуналне заједнице социјалног осигурања града Београда, испред свих предузећа наше општине.

Својим залагањем у друштвеном раду посебан је пример млађим генерацијама, којима можемо пожелети и препоручити да пођу његовим путем.

Драгољуб Туфекчић

Учесници штрајка текстилних радника (абација) 1939. године

Исидор Паљока

Клетва за Славицу

Звао сам те из таме дана, таме Сунца, таме смеха,
звао сам те са усамљеног острва, из реке, са планине,
звао сам те наречјем тврдог бола, дијалектом очаја,
звао сам те језиком који сам само за клетву створио,
звао сам те по птицама, поштарима и јужним ветровима,
звао сам те молбом, претњом и смртном пресудом.

Слао сам орлове, официре и најбрже мраве,
плаћао сам издајнике, дезертере и просјаке,
заустављао сам поштанска кола за Улан Батор,
измишљао сам нове улице, језера и савезђа,
претио сам државама, громовима и вулканима,
пликао сам пред проституткама III реда,
али не сазнадох ништа о теби, не видех те, не чух.
Па за све што је минуло хоћу нож и око,
Поноси нож и око и дођи.
Ако се бојиш,
поведи хиљаду генерала и пуно небо војника
па црни шатор разапни усред те ордије;
ако се бојиш,
понеси четири стране света да лакше побегнеш,
понеси оно своје срце да ме лакше разнежиш;
ако се бојиш,
наговори Мусу Арбанасу да те сабљом чува,
наговори део твоје крви у мени да ме напусти,
па дођи!
А ако не дођеш,
из очију ти очи сиктале, из недара жеђ пламсала,
у рамену ти дрхтаj затајио, име ти моје језик спалило,
стигла те ова од косовске много црња клетва,
ако не дођеш.

ОЧЕНАШ

Оче наш,
Иже високо изнад свих људи стојиш,
иже за неке постојиш, за неке не постојиш,
дозволи ми бар да ти напишем
све ово што са ваздухом дишем.
Прочитај ове речи ако си писмен бар мало
и ако ти је до свог срца стало,
не буди према нама хладан као камен.
Амен!

Господе,
Припреми за пут конзерву и парче хлеба,
па седни у сателит из Вашингтона или Кремља,
вина се њиме преко плавог неба,
по дођи да видиш каква је Земља.
На њој се одавно дешавају права чуда:
сваки трећи човек зове се Јуда,
а и ово је, господе, истина цела:
на Земљи се носе костими из једног дела.

Севешиши,
Људи су одавно престали да се крсте,
зато је крајње времена да умешаш своје прсте,
употреби свој ауторитет и своју снагу,
па све људе стави на исту вагу,
видећеш, господе Исусе Христе,
да овоземаљске мере нису сасвим чисте,
уништи аматеризам у спорту, уништи везе,
то је бар за тебе обично мезе.

Боже,
Опомињем те: немој хладнокрвно ћрећи
преко овога што ћу ти на крају рећи:
Тебе, севешишви, велика опасност ћреба
ротација је стигла до самог неба,
зато ти добровољно заузеК сиђи одозго
(позови свеце — нек и они дођу),
Живеће на Земљи лепше него иде,
код нас сви одозго имају добру прошу.

ЗАДУШНИЦЕ (епитафи)

РИБОЛОВАЦ
Целог живота ловио рибе, а умро од — рака.

ПЕСНИК
Три пута су га сахрањивали кри тичари а четврти пут отац и мајка.

ПЛАНИНАР
Пао и погинуо.
Оклизнуо се на линолеум у кухињи.

ВЕТЕРИНАР
Погибе на радном месту.
Уби га један зубомори бик.

ПИЛОТ
Пробио звучни зид и ударио у — бетонски.

ЛОВАЦ
Пуцао у медведа и промашио.
После га медвед загрлио у знак захвалности.

ХУМОРИСТА
Утопио се исправљајући криву Дрину.

ПРОФЕСОР
Умро срећан што ће сви његови ђаци имати већу плату од њега.

ОЈАЧАР
Боље што је умро. Живот му је понудио бројне.

ДИПЛОМАТА
Предао богу акредитиве.

СТУДЕНТ
Умро 6. августа. То му је прва и последња шестица у жи.. ту.

КЕЛНЕР
Примио напојницу и умро од жриже савести.
Пожиме 60 + 10 = 66 година.

ПОЛТРОН
Умро везан за дрво. Хтео да умре усправно.

ГЛУМАЦ
Сто пута умирао као Краљ Лир, а сто први пут као пензионер Пера.

Искрице

После пет личних грешака напишта се игра у кошарци. После колико личних грешака напишта се игра и приведу?

***

Добар глас неких људи зависи од спорости органа друштвене контроле.

***

Боље је да неког бије лош глас него добра батина.

***

За некога службени пут је туризам на рачун предузећа.

***

Знање пуни главу а звање џепове.

***

Угоститељи су највештији хемичари. Они воду и без загревања претварају у пару.

***

Алкохолизам је велико друштво но зло, али ипак ствара велики учинак угоститељству.

***

Да ли је писмен човек и онај, који: отаџбина, чита као очевина.

***

Лепо васпитан службеник је онај, који се сваком шефовом виђу слатко смеје.

***

Највеће задовољство човека је рад.. али хонорарни.

***

У полупривреди: дубоко орати, није исто што и добро забраздити.

***

Критика је данас преко потребна Она директорима помаже да реше проблем вишка радне снаге.

***

Уводе се економске цене. Да ли ће се увести и економска прилагођавања?

***

Ко рано рани, први сазнаје за нове цене.

Слободан Вуковић

Ај, Душане, Душане!

Нисам ја неки противник људске слободе. Далеко од тога. Нисам ни противник младости, јер и ја сам млад. Нисам чак ни конзервативно васпитан! Обичан сам грађанин, као и многи. Грађанин који не пам ти рат. Мислим на онај прави рат. кад се гинуло. И певало, не због тога што је онда било лепо умирати. Већ због слободе за коју сам и ја. И треба да смо сви за њу.

Е баш због те слободе хтео бих нешто да питам. Да питам зашто је то све заборављено. Мислим на оне животе што су умирали за слободу. Да питам да ли је у њиховом речнику постојала реч СИЛЕШИЈА. Не питам ја то због тога што ми је та реч лепа. Него чини ми се да је постала саставни део нашег живота и наше слободе. И кад год чујем ту реч одмах ми се учини да само нешто дужни. Да је неко од нас очекивао да му нешто сачувамо а ми то нисмо. И увек ми је жао, због њих и обећања. А сигурно смо им обећали.Онда, пре двадесет једне, две, три и четири године.

Чудни смо ми људи. Увек се сећамо на неког и на нешто. На неш то што је било давно и тужно. На неког кога више нема а ко нам је тако драг. И најчешће су то баш они који су нам створили ово што данас имамо. Слободу. А како се не би и сећали кад су нам то очеви, браћа, сестре, мајке. Кад су е то тако близу нас. са нама. Када су ту на правом месту у аутобусу. Кад на грудима носе споменицу. У гру дима олово и мржњу за сваког ко некоме отима слободу.

Ето због те слободе и тих људи хтео сам нешто и да предложим. Највише због њих. Јер они се не могу више борити. И да ли је потребно да се боре за оно што су већ добили.

Можда ћете рећи „а због нас. И тебе". Ето видите али ја због нас волим те силеџије. Волим их јер ми само народ који зна да воли и да поштује слободу. Па и силеџиску. Јер и то је нека врста слободе. Ето често помислим да су они. мислим силеџије синови јуначатва. И хтео не хтео повезујем то одмах са ратом. И сетим се речи из песме... „а њих је било десет на једнога". И опет су људи победили. И донели нам слободу. И мислим како би то сада било. А у ре чнику стоји да силеџија није поштен.

И питам се тако да ли сам ми заиста заслужили да нам неко донесе слободу. Да ли умемо да је чувамо, да ли можемо да се одужи мо онима са првог седништа. Онима коју у себи носе олово и љубав за нас. Да ли можемо да кажемо „Станите ви силеџије, они људи су дали животе. делове живота. Они нису имали младост, да би је ми имали. Њихова младост и љубав и месечина увијена у девојачке косе и расцветана поља под набреклим мишицама била су пушка, тифус, крв. Рат."

Ето то да кажемо. И ако треба предлажем да се вратимо и уназад. Уназад до скојеваца, шишања, до 1946. Или можда до Душана. И било би фино. Душан би нам сигурно позајмио свој закон. А он би нам сигурно требао. Да очувамо оно што имамо.

Ето то сам хтео да питам. И да предложим.

Одгововорте ми и усвојите мојем предлог.

Никола Павлићевић

Задњи звуци

Да, био бих срећан
када бих могао казати
све о теби, мој граде!
Назваћу те цветом, или сунцем
или оном речју, за коју свет не зна
Ако те употребим са ружом?
Она је још мала за тебе, граде!
Али, само немирно море може
напунити сваки китак тебе!
Граде: Дозволио си ми да
чујем задње звуке са старе
звонаре, две вечери.
Граде, знај да твојим плочником
шетају само они који те воле
И браниће ме вечно, тебе, и
домовину.

Радисав Маринковић, ученик

ПСИХО-ТЕСТ

— Драга жениће — још данас се само приказује онај филм о коме сам синоћ причали. Ако хоћеш да га гледамо вечерас, последња представа је у 7.

— Вечерас нисам расположена за биоскоп.

— Како би било да... да идем сам?

— Тебе самог да пустим, таман посла! Ипак... ипак, данас си заслужио. Изгланцани паркет, па оправани судови. Него додај ми те новине!

— Шта ће ти новине?

— Ту има један психолошки тест па ако одговориш на сва питања по вољно можеш ићи у биоскоп, ина че...

— Хајде почни. већ је пола седам

— Дакле, ево питања:

„Да ли више волите црвену боју од плаве"?

— Не волим!

„Јесте ли присталица „Полубикинија"?

— Нисам!

„Сматрате ли да су жене боље шофери од мушкараца"?

— Оно не бих смео да седнем..

— Да или не?

— Да, да, боље су!

„Од мириса свића ли Вам се ви ше „Црна мачка" од „Покошеног сена"?

— Више волим „Покошено сено"!

„Пијете ли радије врућу кафу или хладну"?

— Хладну!

„Склапате ли брзо познанства са особама супротног пола"?

— Не склапам!

„Од женских гласова свића ли Вам се више „Алт" или „сопран" — Алт!

„Када сте у друштву са неком женом, дозвољавате ли да она пла ћа рачун"?

— Мислим... најбоље је по пола!

— Дозвољаваш или недозвољаваш?

— Дозвољавам!

"Да ли сте тачни у обећањима које дајете особама супротног пола"?

— Јесам!

— Ово доле није важно. А сад да ти саберем поене. Да.. да. да. не.. не.. Можеш да идеш и буди тачан

Било је тачно 21 час када сам се враћао задовољан кући.

— Е баш сам се лепо провео, са мо да је више оваквих вечери не ради, морам куповати све новине које штампају психо-тестове. Ево, у кући светли. Сигурно чека да јој испричам садржај филма.

— Напоље, напоље — викала је као суманута када сам дошао унутра.

— Шта ти је драга, забога! Па лепо смо се договорили...

— Излази кад ти кажем. Онај је тест у новинама... нисам била прочитала до краја. Тамо пише да се он односи само на момке, а ти, ти си оженђа!

Стева Срећковић

Луда ноћ

Чашу,
Чашу ми дај
Ону велику препуну
Дај ми је
Да испијем своју жељу
Дај ми је
Да не видим да си ту
А тако далек

Дај ми ту чашу
Да је искапим
Дај,
Па ћу заиграти
боса на столу
ону разблуделу
ону најлудју
цигански игру

Снажна сам ноћас
Дај ми ту чашу
Да све поломим
Да све утопим
Да све заборавим
Дај ми ту чашу
да у њој сахраним тебе

Чашу,
Чашу ми дај
Ону велику
и препуну

Јагода Марјановић

Гимнастичка секција спортског друштва основне школе „Ј. Поповић“

Активност спортских друштава основних школа

У ранијим годинама при Основним школама на територији наше Комуне постојала су и радила „Школска спортска друштва“. Сам рад тих друштава зависио је од заслага наставника физичког васпитања, а врло често наилазило се на неразумевање па и потцењивање од стране колектива и руководилаца школа. Многи управитељи нису до зволавали да им ученици одлазе у суседне школе на спортска такмичења јер су сматрали да је то губљење времена, да ученици треба да раде „Друге предмете“ а мање да „Јуре за лоптом“.

Почетком 1962/63. школске године пришло се организационом учвршћењу школских спортских друштава при свим школама. Одржаје су оснивачке скупштине, у управу друштва ушли су углавном ученици као и Бачки родитељи и 1-2 наставника. Изабрани су руководиоци секција који уз помоћ наставника руководе и раде са секцијом. Учењем је већи број ученика при школама, док је чланарина више симболична — 5 динара.

Већина спортских друштава набавила је чланске карте за своје чланове. Нарочито видан напредак у раду друштава осетио се од 1963. године када је Општински фонд за физичку културу доделио спортским друштвима финансијска средства која су употребила за набавку спортске спреме и реквизита и за међушколска такмичења.

При свим спортским друштвима постоји и ради више секција од којих су најпопуларније и најмасовније рукомет, нагомет, атлетика, стоно-тениска, шах и гимнастичка секција.

Познати су а већ су постали и традиција међушколски рукометни турнири суседних школа који се у главном организују у част прослава „Дана школа“ и државних празника. Турнири се користе као једнодневни излети, а затим на ближе њу и између искуства ученика из свих наставних области и упознавању живота и рада суседних школа.

У самом Обреновцу међушколски рукометни турнири су врло популарни и масовно посећени како од стране ученика тако и једног броја грађана и увек пражњени бурним навијањем. Дуго ће остати у сећању рукометни турнир који је организовало школско спортско друштво основне школе „Јован Јовановић Змај“ у част дана прославе школе, како по беспрекорној организацији рекордном броју посетилаца и бурном навијању, тако и по врло квалитетном рукомету приказаном од стране свих ученика.

Поред спортских друштава из Обреновца врло је активно спортско друштво основне школе из Кртинске, за којим не заостају ни спортска друштва из Дражевца и Скеле.

Надајмо се да ће уз одређену материјалну помоћ општинског фонда за физичку културу и разумевање и помоћ од стране управа школа и колектива, школска спортска друштва и даље наставити са успешним радом, у организовању школских спортских такмичења.

Милан Илић (Тиле)

Успеси који охрабрују

Једна сезона је прошла и кад је реч о рукометном клубу „Радничкі“ онда можемо бити и задовољни и незадовољни.

Незадовољни због изгубљених у такмица за које су била предвиђе на два бода. И због тога што је женска екипа заузела предпоследње место.

Обично, када екипи „не иде“, он да се увек нађе по неки „оправдан“ разлог. Ипак у овој полусезони женска екипа није била љубимац среће. Утакмице су губљене и онда кад је и противник мислио да је и губљен. Судије су у појединим утакмицама (Ваљево, Сомбор, Београд) очигледно биле расположене за необјективно суђење и то на путу „Радничког“. Затим повреда Тешићеве и одсуство још неколико девојака дориневе су да се женска екипа нађе, на крају полусезоне, на претпоследњем месту. Када је реч о мушкој екипи, онда морамо напоменути да су разочарали љубитеље рукомета у свом граду а да су исто тако преваздишли себе у сусретима ван Обреновца. Изгубљене су утакмице од Уба и Ла заревца на домаћем терену и ако су за њих била предвиђена два бо да.

Ипак можемо са задовољством констатовати да је мушка екипа на крају оне сезоне заузела 4-о место у конкуренцији 12 екипа из Шапца, Уба, Лазаревца, С. Паланке, Смедерева, Пожаревца, Земуна и Београда. Треба напоменути да је ово прва сезона од како се „Радничкі“ такмичи у Београдској зони и да су њиховом игром многи стручњаци били изненађени. Добро је напоменути да је мушка екипа успела да после три године прва нанесе пораз екипи из Смедерева на њеном терену. За ту утакмицу тренер екипе „Смедерева“ и дописник листа „Наш глас“ су рекли да је била лигашког ранга и да до сада није у Смедереву гостовала боља екипа. Исто тако екипа тренера Вуковића играла је добро и у сусрету са „Пожаревцом“. У веома узбудљивој утакмици, коју је пратило хиљаду гледалаца, који својим бучним навијањем дочарава ју слику „Маракане“, Радничкі је победио са 27:26.

Сматрам да је, ипак, највећи подвиг рукометног клуба што је у јој дној сезони успео да оде екипе пре веде у виши ранг. Довољно је напоменути да је Српска лига у рукомету равна Другој лигри у фудбалу. Због тога мислим да је ово и један од највећих успеха спорта у нашем граду.

Ако би се питали због чега и како је један релативно млад и не раширен спорт, успео да се афирмише и постигне добре резултате дошли би до одговора шта је ради во у нашем спорту.

Да напоменем само и то: да се рукометашице и рукометаши још увек скидају у сали „Партизана“ да се купују на чесмама школе, да нису имали ниједне просторије у којој би држали ствари, да устају у 4 сата да би стигли у Сенту, Сомбор, Кикинду, Пожаревац и др. да се стизали на пет минута пре утакмице и гладни и преморени почињали утакмицу. Можда бисмо могли додати да већ три године ни један играч „Радничког“ није каже ван, да тренери Пешић и Вуковић, за свој рад, не добијају ни динара.

И још много много лепих речи могло би се упутити на рачун РК „Радничкі“, а то је највећа награ да за њихов рад.

Никола Павличевић

Сећање на прве дане организовања слободних синдиката

Ако ти то кажеш, друже председниче

Они старији жители нашег града и околине добро познају чика Мишу Димитријевића. Мањи верују да мање знају о њему. Често срећу на улици ом аленог и добродушног, старијег човека, човека на чијем лицу је увек присутан скроман и понад снега тих смешак. И кад га сретну не помисле колико је много чега из прошлости нашег града везано за њега. Мало је оних који би у том на изглед слободном, седом човеку пресо знали једну од првих одборника из послератних дана, једног од првих председника Среског С. В. Рекох, да старији добро познају чика Мишу. Знају да је он, заједно са другим, основао прве Синдикалне подружнице у нашем месту. Чак и они који да је чика Миша један од најстаријих, по партијском стажу, комуниста у граду. Кажу: да је учесник прве среске партијске конференције одржане после ра та а у времену када је читав ондашњи обреновачки срез био као само четвраест комуниста. Ето тог и такног човека увек су красиле бројне људске врлине. Једна од њих се некако посебно истиче. Реч је о његовој урођеној скромности. И док сво седимо, евоцирамо успомене, кора ка је веома много, чика Миша нас стално опомиње:

— Молим вас, ако ћете ме нешто да пишете онда пишите о људима, о **њиховом** слану акцијама, а мене немојте спомињати.

Иза о њему да се пише из тих послератних дана када је циљ вешће било: обнова и изградња порушене и ратом опустошене земље.

Знамо да је овај добри човек много чега заборавио. Ја ипак нам успомена које не бле де упркос времену. О њима, боље рећи о тим по нечем славним данима и годинама желио да нам прича. Причајте нам чика Мишо како сте основали прво Синдикално веће, прву подружницу?

— Био сам тада секретар НОО, отпочео је своју причу. Месеца јануара 1945. године основао је Акциони одбор за оснивање Среског одбора у Београду. Из Београда ми је стиг ло ј ављено да у Обреновцу оснује Акциони одбор. Изабрао сам данашњи људи разних занимања Овај одбор је основао Среско синдикално веће, а оно је прво ј ло оснивању синдикалних подружница по предузећима. Један од првих задатака подружни био је организовање рада по предузећима. Циљ је био: најпре обновити предузећа и онда производити, Производе смо уз главном задатку на фронт, јер ј ј ош буктао отаџбински рат.

— Како су људи прихватили своју организацију, собиром да је то било прво легално организовање радника?

— Радници су радо постајали чланови синдиката. То своје чланство су гледали по старим традицијама. Очекивали су да ин синдикат помогне. Очекивања нису их изневерила јер је га помоћ била разноврсна. Са службеницима је било нешто другачије. Многа од њих тешко су схватали да могу слободно постати чланови синдиката, пре такву организацију нису ни имали, а ако би неко и постао члан, губио би свој службенички положај. С друге стране радници су са неповерењем, гледали нове чланове на које нису били навикли.

Колико је чика Миша као човек и комуниста био цењен, колико су га људи волели као председника Већа показаће овај детаљ који се старији сећају и причају. На железничку станицу стигла је композиција пуна камена. Камен је требало брзо истоварити. Важна је, било ма ло исправних а и лежарина се плаћала. Радници који су треба ли да изврше истовар нису хте ли. Убеђивали их на све начине а они би да чују. А онда се неко сетио чика Мише. Он се у то време налазио негде на тере ну у селу. Послали су чезе и чика Мишу довели.

— Зашто управо то не исто варите? — упитао је он радни ке. — Није нам плаћено оно што смо пре радили, одговарали су радници. — али ако нам ти кажеш друже председниче ми ћемо истоварити. Истоварићемо па макар нам и не платили. — Камен морамо истоварити. Вагона је мало, треба и за друге. Исплата ће бити, поновио је Миша.

— Вагони су истоварени, из Ва лева је после пар дана стигла и исплата.

— Не бих желео да схватати те да су ово учинили због мене, додаје чика Миша.

— Ја сам за њих био претседник среског С. В., човек који иступа у име организације. Хо ћу да кажем да су веровали у своју организацију и ако она од њих нешто захтева били су спремни на све.

— Реците нам нешто више о задацима прних подружница?

— Задаци су видити били рас новрсни. Најважнији је био: развијање такмичарског духа по дружница. Такмичење се није састојало само у што већој производњи. Такмичење у културно просветном раду, оснивања дебатних клубова, описмењавање, давање што већег броја радних часова. Била су дисциплинска такмичења. Одлазак на село и ближење града и села такође је било у новом плану.

Највећа награда била је полазна застава, ударничка значка и похвалница. Није било недеље коју само провели одмарајући се. Чим би осванула дан одмора **сиоставали смо се** у ј дове и под заставу. С песмом, пуни вере у овом лепше сутра, пуних снаге и одлучности хватали смо се у коштац са најтежим пословима.

Тако прича човек за чије име се везано многи успеси наше синдикалне организације, човек који је био носилац активности, организатор многих наших локалних акција чији циљ је био обнова и изградња. Пун је с е ће кад прича о тим данима. Задовољан је јер ту пред својим очима види плодове труда ст ј ших генерација и свог личног. Друштво му је одало и признање — одликован је Орденом рада са златним венцем.

Јован Сабљић

ПОСАВИНА

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ ОБРЕНОВАЦ * Уређује редакциони одбор * Редакција и администрација: телефон 76 и 78 * Штампа: Графичко предузеће „Драгиша Срећковић“ — Шабац, Масарикова 7 * Лист излази једанпут месечно * Жиро рачун 101-30-608-3.